ÇALTI

HAFTALIK SİYASİ TOPLUM GAZETESİ

Pazartesi 20 Nisan 1964 Sayı 55

Köye dayanmıyan hiç bir örgütün verimli, yararlı olmasına alanak yoktur.
HAKKI Tonguç

17 Nisan Köy Enstitülerinin Kuruluş Yıldönümünü ÇALTI Yürekten kutlar.

BİZDE ULUSCULUK

=NÂZIM BAYATA=

Biz bu yazımızda, kısaca ülkemizde, gerçek anlamı ile ulusculuğun nasıl ve kimler tarafından ortaya konulmaya başladığını göstermeye çalışacağız. Bunu yaparken de Ziya Gökalp'in, Türkçülüğün esasları adını taşıyan, ünlü kitabının başında özetlediği «Türkçülüğün Tarihi» adlı bölümden yararlanacağız.

Türkcülük (Türk ulusculuğu) ülkemizde çıkmadan önce özellikle Fransada Turqueri (Türk severlik) denilen bir akım doğmuştur. Bu akımın özü şudur: Kimi meraklı kimseler Türkiyede yapılan ipekli ve yünlü dokumaları, halıları, kilimleri, çinileri, demirci ve marangoz işlerini, ciltcilerin, elyazmacıların yaptıkları yapıtları, mangalları, şamdanları büyük paralar vererek alırlar ve bunlarla evlerinde bir Türk Salonu kurarlardı, bunları sergi'lerde sergilerlerdi. Gene bu kimseler, Avrupalı ressamların Türk yaşayışına dair yaptıkları tabloları, ozanların filozofların, Türkler üstüne yazdıkları yazıları, toplarlardı. Örneğin Lamartine, Auguste Comte, Pierre Lafa yetle, Pierre Loti, Farrete bu yazarların başlıcalarıdır.

Öte yandan Avrupada bir de Türkoloji akımı doğmuştur. Örneğin, Rusya'da Almanya'da, Macaristan'da, İngiltere,de Fransa'da Türk Tarihi üstüne araştırma yapan kimseler ortaya çıktı. Bu araştırmalar Türklerin eski ve köklü bir ulus olduğunu, değerli bir uygarlık kurduklarını gösterdi. Her ne kadar bu son akım, Doğu Türkleri ile ilgili isede, Türkiye'de de gereken etkiyi ve uyanmayı yapıyordu. Özellik, Fransız tarihcisi De Guingnesin ve İngiliz bilgini Davids Lomley'in Türk Tarihi üstüne ilgiler yönelmeye başladı.

Sultan Azizin son dönemleri ile Sultan Abdülhamidin ilk yıllarında İstanbulda önemli düşünce akımları görülmeye başladı. Bir akademi kurulmaya girişilmiş, bir darülfunun açılmış, askeri okullar yeni bir güçle yükselmeye başlamıştır.

O Zamanlar darülfünunda, tarih profesörü olan Ahmet Vefik Paşa «Secerei Türk» yi Istanbul Türkçesine çeviriyor, Lehçei Osmanî adlı bir *Türk* dilbilgisi yazıyor, *Türkiye* Türkçeşinin genel ve büyük *Türkçenin* bir lehçesi olduğunu ortaya koyuyor. Ahmet Vefik Paşanın bu bilim çalışmaların yanında, bir de zevkce Türkçülüğü var Evinin Tüm eşyası Türk eşyası imiş. Evine Türk eşyasından başka eşya sokmayacak kadar zevkce Türkcü imiş. Öte yandan ise Ahmet Vefik Paşa, Moliere'in komedilerini Türk yaşayışına uydurarak, onları Türkçeleştirmiştir, sahnede oynatmıştır.

Gene bu zamanda, Şıpka kahramanı Süleyman Paşa, askeri okullar da Türkçülüğü yaymaya çalışmaktadır, Süleyman Paşa ilk defa bizde Çin kaynaklarına dayanarak Türk Tarihi yazmıştır. Süleyman Paşanın tarih kitabı askeri okullarda okutulmuştur, «Tarihi Âlem» adını taşımaktadır. Ayrıca gene Süleyman Paşa «Sarfi Türki» adını taşıyan bir dilbilgisi kitabı yazdı. Bu arada o, Osmanlıca di-

Devamı 4 de

ANILAR - İZLENİMLER

—AHMET KÖKLÜGİLLER—

Cumhuriyet gazetesinde «Yunus Nadi Armağanı» için Hikmet Alkılıç adında bir yazar tarafından yayınlanan «Türkiye'nin tek kurtuluş yolu: Sosyalizm» adlı yazı yüzünden, yazı işleri müdürü Kayhan Sağlamer ve adı geçen yazar tevkif edildi.

Tevkif nedeni: Türk Ceza Kanununun I4I ve I42 maddelerine uygun olmıyan fikirler. Bir sınıfın, başka bir sınıf üzerinde hakimiyet kurmaya çalışması... Yani kısaca komünizm propagandası!

Gazetede bu haberi okur okumaz eve gidip yazıyı buldum, okudum. Yazar yazının adından anlaşılacağı gibi, Türkiye'nin ekonomik çıkmazdan kurtulması için sosyalizmi tek çıkar yol olarak kabul ediyor, çeşitli örnekler veriyor. Sosyalizme eğilimli kimselerin şu nitelikleri taşıması gerektiğini söylüyor:

«1. Sosyal adaletsizliklere, haksızlıklara, insanların insanlara kul olup sömürülmesine karşı isyan duygularını taşımak,

2. Bütün mal ve mülkün devletleştirilip ilim yolu ile ortaklaşa kullanılmasına inanmak,

3. Sermayedarlığın, ağalığın, beyliğin, patronluğun, özel sektörün, tek deyimle mülkiyetin kaldırılması gerektiğini anlamak,

4. Bütün insanların ırk, din, dil farkı gözetmeden kardeş ve eşit olduğunu bilmek,

5. Çalışmadan başkasının sırtından geçinenleri, hain ve ahlâksız tanımak,

6. Bütün işlerin ve işletmelerin, tekmil gelirlerin devlet tarafından idare ve pay edilmesini istemek.»

Yazısının sonunda da «liberalizm faciası» adını verdiği bir takım örnekler almış yurdumuzdan. İşte birisi:

«Neden şu bilgili, çalışkan mürettip, makinist, musahhih, şu köşe başı kasabının ondabiri kadar para kazanamaz?»

Burhaniye, 21. I2. 1962

Uluslararası yarışmada birincilik kazanan altı karikatüristimizle ilgilenmeyi, ne devlet, ne basın, ne de öbür kurumlar, sadece dar gelirli bir vatandaş düşündü. Cumhuriyet, 3. 1. 1963

«...Ayak topu oyunlarına sayfalar dolusu yer veren, çarpık, kıllı bacak resimleriyle her Allahın günü, o sayfaları süsliyen (!) gazetelerin, basında başarı sayılacak olan böyle uluslararası bir sanat olayına bu derece ilgisiz kalabilmesi sizce nasıl izah edilebilir? Bilmem. Ben basın mesleğinin dışında olduğum halde bu tutumdan utanç duyduğumu söylemeden geçemiyeceğim.»

Böyle yazıyor Bay Hamdl (Bay Hamdi bir gecekondu sakinidir) Cumhuriyet'e.. Sanata karşı ilgisizliğimizi, bundan daha güzel anlatan bir olay gösterilemez.

Bay Hamdi mektubunu şöyle bitiriyor: «Ben, bütçesi geniş insan değilim. Size bu mektupla birlikte iki buçuk

Devamı 4 de

Köy Enstitülerini kapatanlar bu memlekete ne yaptığınızı biliyormusunuz? — YAŞAR KEMAL

DİYELİM : Numan BEYAZIT

Ruki'ye Mektup

Bir Güney kenti çocuğusun sen Ruki. Beyaz köpüklü, mavi suların bitim çizgisinde, yeşil sıcağın eridiği sahil çocuğu..

Dört mevsim de yeşildir orada.

Delice yağmurların yağdığı. bereketli toprakların kokusunu duyarım uzaktan uzağa.. Döl veren kadınlar değin bereketli topraklar..

Yeryüzü cenneti senin ülken. İki bin yıl öncesi, uygarlık merkezi imiş. Delice yağmurların bolca yağdığı, yeşil sıcağın kızdırdığı topraklardan fışkıran ürünler, o günün kişisinin karnını tok, sırtını pek tutarmış. Mutlu yaşamları varmış bu yüzden..

Düşünmüşler, iki bin yıl önce, kafa açlığını gidermeyi.. Mideden önce, kafanın doyması gerekli olmalı besbelli.

Kafa bu. Midenin çok üstünde. Kafanın üstünde taşınan mideye, söz yok elbet. Öykü anlatmıyorum. Dinle Ruki!

İşte o günün kişisi, aç kafaları doyurmak için, tiyatroya önem vermiş. Senin yörende, Perge'de, Aspendost'ta, Belkıs'ta büyük tiyatro anfilerini görünce gözlerim dolu, dolu olmuştu. İki bin yıl öncesini, o mutlu kişileri düşündümde içim burkuldu. Acı acı..

İki bin yıl önce, senin ülkende, dünyanın en büyük tiyatrosu vardı. Bugün, o günkü tiyatro anfilerinin kalıntılarını gören yabancı gezginlerin parmağı ağzında kalıyor.

Unutmayalım:

Kleopatra'da o sahilde kızgın vücudunu dinlendirirmiş.

Deniz, Güneş, kum ve yeşil!..

Doğanın böylesine cömert davranışı, boşuna olmasa gerek. Doğa, yine o günkü değin verimli. Deniz mavi, kum sıcak, güneş yakıcı, yeşil, yemyeşil.. İki bin yıl öncesi değin. O günkü uygarlığı düşünüyorsun değil mi Ruki?

Onu da söyleyelim: Bunun için öyle yürekli olmak gerekmez! Biz uygarlığı, ülkemizde, salt iki kente getirebildiğimiz kanısındaydık.

Nerdeeeee...

Duymuşsundur. Senin, benim ve ötekinin koca kent dediğimiz İstanbul'da tiyatro basıldı. Evet bastılar tiyatroyu. Evet, evet, gizlice değil bu baskın. Yasaların, yasa koruyucularının gözü önünde bastılar tiyatroyu!.

«İstemezük» diye diye..

«Bu oyun komünisttir» diye diye..

Bizde tiyatro basılıyor artık.

Dedikya, yasa var, yasa koruyucu güç var.. Devlet de var. Devlet. Ve Türkiyede üç hafız okulu öğrencisi. Onları geriden itileyen kara güç; tiyatro basıyor Türkiye'de.. Bu baskını destekleyen kara kalemler de var! O kara kalemlerden kusulanları, gazete sütunlarına geçiren patronlar var. Mideleri dolu, kafaları boş patronlar Ruki...

İki bin yıl önce, bugün izi kalan tiyatroları basacak yobaz yetiştiren okullar yokmuş.

Yasgımız bu değil salt.

Çooook!.

Aramızda koca Anadolu Bozkırı var Ruki. Toroslar var. Sen o sahildesin, ben bu sahilde. Sana duyuruyorum :

Köy Bakanı, tiyatroyu köylere götürüyormuş. Hani canım şu koca kentte yobazın bastığı tiyatroyu..

Hahhhaaaa...

Gelecekte yine yazarım. Havanda su dövdüğümüzü canım Ruki.

Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'e Açık Mektup

(Geçen sayıdan devam)

AĞIR HIZLANMA

Augustus Caesar «Ağır ağır hızlan» demiş. Mümkün olsaydı da 1923 ile 1964 arasını örnek verseydik her halde bu kırkbir yıl için de: «Yooo.. Bu denlisi de çok ağır» derdi. Bizim atılışlarımız çok güçlü, çok umut yüklü oluyor ama, nedense sonu uzayıp gidiyor. Aynı hızla varamıyoruz bir türlü sonuca. Ağır ağır da olsa.

Hani, 27 Mayıs'da bir çıkışımız vardı Başkanım... Ben hiç unutamıyorum o çıkışı. Sizin de unutmadığınıza inanıyorum. Hele de, o, ak yüzünde geleceğin Türkiyesini ışıl ışıl gördüğüm yeni Anayasamızla olan arkadaşlığım!.. Ömrümün en doyulmaz günleriydi o günler!.. Dağ, bayır demeden köy köy dolaştım ben, O'nunla birlikte. Haklarından yoksun edilmiş köylülerime satır satır okudum; yaprak yaprak tanıttım; muştuladım ben O'nu... Yu 9 Temmuz 1961!.. Çıkarcılar işte o gün yenilgiye uğramışlardı. Evet oyu verenlerin sayısı daha çoktu. Bunlar, önce size, sonra da bana inanan yurttaşlarımızdı Sayın Başkanım. Bunlar, çoğu topraksız köylülerdi... Bunlar, ulusal gelirden payını alamıyanlardı... Bunlar, emeğinin karşılığını alamıyan işçilerdi... Ve bunlar, gerçek yurtseverler; bunlar, Atatürk'ün iziydi, giden aydın kişilerdi, Sayın Başkanım.

Bu insanlar hâlâ aynı umutla bekliyorlar. Kabul ettikleri Anayasanın uygulanmasını istiyorlar. Verdiğimiz sözde durmamız gerekiyor Sayın Başkanım. Aynı zamanda bu yurt yararına, ulus yararınadır. Her karışını kanıyla suladığı yurt topraklarında, bugün milyonlarca yurttaşımız topraksızdır. «Ağa» nın, «Bey» in kapısında kul-köle olmuştur. Bir parça ekmek uğruna yarıcılık etmekle geçer tüm ömrü.

Yıllardır, bu durumun acısını yüreğinde duyan Başbakan Sayın İsmet İnönü, yerinde bir kararla «Reform» lara girişeceğini ortaya attığı zaman, birtakım yoz sesleri çıkmağa başladı. Oysa, örneğin toprak reformu, bir yurt sorunudur; giderilmesi gereken ulusal bir derttir Sayın Başkanım. Bunu, kişisel çıkarları amaç edinen dayanaksız savunulardan kurtarmak gerekir. Parti görüşlerinin bir kurbanı olmalıdır, bu sorun. Sayın İnönü bu direnişi kendi partisine dayanarak mı gösteriyor?.. Sanmıyorum. Bu direniş, 1923 de girişilen aksoylu çabanın bir devamıdır. Bu sorun un çözümü geciktirilmemeli Sayın Başkanım. Çünkü, benim anladığım Demokrasiye, bu ve buna benzer yollardan girilir, ilkin. Çünkü, bu sorun'un altında milyonlarca ezilmişin hakları unutulmuşun vebâli vardır. Çünkü, bu sorun, Anayasaya EVET oyu veren mutsuz çoğunluğun sorunudur. Anadolu halkını soyup soğana döndüren bir avuç «Anadolu Eşrafı»nın sorunu değildir, bu.

Temiz yüreğinizde, mutlu insanlığın saltanatı değil, mutsuz çoğunluğun acıları yer etmiş olmalı. Bundaki inancım katıksızdır.

Dert çok Sayın Başkanım. Yüreğim dopdolu. Bu olanlar karşısında içim burkuluyor, kanım kaynıyor... Elimden tek gelen şey, bu derdi bir anlıyana yanmak oluyor. Belki bir hem-dert bulunur diye...

Saygılarımla

VEZİRKÖPRÜ

Kırtlama çay gelir usuma hep
Vezirköprü deyince
İçimi bir özlem sarar anlatamam
Ne hayâller kurmuştum
Kuru soğuklu gecelerinde

Mahmut Kadiroğlu

Mutlaka bu doğru yola tekrar dönülecektir. — Hasan Âli Yücel

ÇOK GÖRDÜLER

Zeki SARIHAN

16 Mart 1848 de İstanbul'da, ardından da birkaç kentimizde daha Öğretmen Okulları kurulmuştu. Ortaokuldan sonra üç yıl bu okullarda okuyan kent çocukları köye öğretmen olarak gitmek istemiyorlardı.

Evet, öğretmenlik gene kutsal bir meslekti. Tanrı mesleği idi ama gelin görün ki açları doyuracak yolları öğretmiyordu. Ağaya kulluğu kaldırmıyordu. Bozkır nasıl yeşertilir öğretmiyordu.

Biz geri bir toplumduk. Bunun için her alanda buluşlarımız pek azdır. Hangi kurumumuza baksanız babasının batıda olduğunu görürsünüz. Önce Fransa'ya hayrandık, Sonra İngiltere'ye, Almanya'ya bayıldık. Şimdi de Amerika'nın ardına takılmış durumdayız. Böylelikle kendi kendimizi tümden yadsır duruma gelmişiz. O ülkeler ileri imiş, orada uygulanan yöntemler bize gelmezmiş. Aldıran yok. Bir işe sarılmamız için daha önce batıda uygulanmış olması yetiyor.

Enstitülerin kurulduğu 1940 yıllarındaki durumumuz: Atatürk ölmüştü. Hükümet Atatürk ilkelerinden henüz taviz vermiyor ve bu ilkeleri topluma iletmek için her araçtan yararlanıyordu. Köylü kurtarılamamıştı. Yoksuldu. Toprağı yoktu. İlkel araçlarla tarım yapıyordu. Yayan yapıldak kente indiğinde bir somundan başka bir şey alamıyordu. Kara taasup almış yürümüştü. (Ne acıdır ki bugün de durum pek değişmemiştir.)

Kendi buluşlarımız olan Türk Dil Kurumu, Halkevlerinin ardından eğitim sorunlarımıza kökten ışık tutacak nitelikte olan Köy Enstitülerini İnönü—Yücel—Tonguç üçlüsü kurdular, yaşattılar. Evet bu kişilerin övgüsünü yapıyorum. Üçü de Atatürk yolunun ne olduğunu, uygarlaşmanın ne demeye geldiğini çok iyi biliyorlardı.

17 Nisan 1940 da Kamutaydan Köy Enstitüleri yasası çıktı. Hemen bozkırın ortasında yapılar yükselmeye başladı. Bir köy görünümü veren, ama modern her türlü gerekleri var olan bu kurumlar dış yardımla yapılmamıştı. Köyden gelmiş, Anadolu halkının okuma alanları bulmuş çocukları kendi elceğizleri ile kurdular yuvalarını. Dünya savaşıyordu. Bozkırda Anadolu kızı harç taşıyor, erkeği yapı yükseltiyordu. Zorlu bir eğitim savaşına girişmiştik.

Köy Enstitülerinden öğretmen yetişmiyordu. Şöyle ki Halk Adamı, önder yetişiyordu. Halka iyice etken olsun. Köyden kaçmasın, köyü uygarlaştırsın diye, yaşanır duruma getirsin diye bu önderleri köye bağlamayı düşündüler. Toprak verdiler, araç verdiler, eline sanat verdiler.

En önemlisi yetki verdiler. Böylece ilk kez aydın kişi toprağa basıyor, doğrudan toprağa bağlı kalıyordu. Bu köy önderlerine yetki vermekle hükümet ilk kez köylüye yetki vermiş oluyordu.

Bu kimilerinin ileri sürdüğü gibi, ayrılık yaratmıyordu. Üstelik var olan ayrılıkları gideriyordu. Köylüyü sırtından geçinilen, güdülen bir sürü olmaktan kurtarıyordu.

Kurtardı mı? Kurtaracaktı... Çok gördüler... Yıktılar Köy Enstitülerini. Çıkarları bozuluyordu, Oy alamıyacaklardı. Asalakça yaşıyamıyacak, sömüremiyeceklerdi. Bunun için yıktılar.

Köy Enstitüleri gene de yapacağını yaptı. Kendini savunacak bir kuşak yetiştirdi. O kadarcık bir zamanda böyle güç bir işi başardığından ötürü de Köy Enstitüleri benzeri bulunamıyacak etken kurumlardandır.

HER HAFTA OĞUZ KOYUTÜRK

PARAMPARÇA

Konficyüs der ki: «Pek çokları mutluluğu, insandan daha yüksekte ararlar, bazıları da daha alçakta; ama mutluluk insanın boyu hizasındadır.» Gerçi mantık yönünden Konfiçyüs doğru söylüyordu ama, ben bu sözlerde bir doyuruculuk bulamadım.

Kitabı kapayıp, gecenin sessizliğinde öğrencilik yıllarına doğru şöyle bir uzandım. Gözlerimin önünden ateş gibi dopdolu yıllar akıyordu. Hepsi de erişemiyeceğim yükseklikte... İsteklerimle kıvrana kıvrana... Ama hiç de mutsuz değil... Çoğu kez Sultanahmet Parkının tahta sıralarında içilen en ucuz cinsinden bir şarapla, Beyoğlu gecelerinde, dünyaları satın alırdık. Kısaca, Konfiçyüs'ün deyimiyle, «Mutluluk insanın boyu hizasındadır,» diye avunmazdık. Hep arardık onu. Bize, sık sık tahta sıralarda erdemli olunuz derlerdi, İnanırdık, gözlerimiz yaşarırdı. Okuduğumuz kitaplarda hep iyi şeyler vardı. Ve dahası bir arayışın içinde... Damaklarımızdaki tortulu şarabın tadıyla, devler gibi şişgin, boyumuzun küçüklüğünü geleceğin umutlarına bağlıyarak, hepce mutlu, hepce yaşam dolu günler geçirirdik.

Ama şimdi!,.. Eriştiğimiz toplum düzeyinde, tüm erdemlerin, kitaplardaki iyi şeylerin kül olduğu bir yasam savaşında, insan mutluluğu boyu hizasında kabul etse bile... Eğer duyarlı, bencil olmuyan bir kalb şaşıyorsa, hiç mutlu olabilirmiydi!

Boyu hizasındaki mutluluk, belki yalınç, yahutta tüm sorunları çözülmüş topluluklar için uygulanabilirdi ama. bizde!... Olacak şey değildi.

Aksine, bu kargaşalıkta, öğrencilik yıllarının güzel umutlarını yitirip, erişilen bir toplum düzeyinde. bireysel bencilliğin acısını içimizde duya duya eriyorduk. Bu ezgilerde hiç mutluluk yoktu. Elimiz kolumuz bağlı, yalnızca yürüyorduk. Ama nereye? Onu da bilmiyorduk. Karanlıklar içinde kalmıştık. Yağ kandili sönmek üzereydi. Etrafında pis sinekler uçuşuyordu. Bakamıyorduk o yana... Midemiz bulanıyordu.

Kitabı yeniden açtım. Damaklarımda hâlâ o yoksul, ama pırıl pırıl şarabın tadı... Akan yılların bu çıkmaz durağında sayfalar boyunca Konfiçyüs ün bu mutluluk felsefesine toplumumuzu armağan ettim.

Sonra... Katıla katıla güldüm. Tüm mutluluklar paramparça... Bana, avuntu olmak için dizilmiş satırlarda geçirdiğim zamanıma acıdım.

OZANLARA MEKTUP

Sürü ile kuşağım ozanlar
Bende aşka lükse şiir yok
Ben ütüliyemem o başbuğun umduğunu
Olanca sayrılara lili çekemem
Diyemem bu sonsuz karanlıklara ak-aydın
Bu cinsel bu ekmek bu bir parmak bal
Kimden ikram böyle size
Ben yiyemem yiyemem.

Hüseyin ARUK

Bizde Ulusculuk

Baştarafı I de

li ve edebiyatı olamıyacağını, çünkü bizim Türk olduğumuzu ileri sürmekteydi. Osmanlı yalnızca devletin adıdır, ama ulusumuzun adı Türktür» diyordu. Ayrıca Süleyman paşa askeri rüşdiyeler için «Esma-i Türkiye» adında türkçeyi savunan bir kitap yazmıştır. İşte Gökalp'e göre, bu iki kişi, Ahmet Vefik Paşa ile Süleyman Paşa Türkçüğün bizde ilk öncüleridir:

Türkiyede bu akımı, (Türkçülüğü) Abdülhamit durdurmaya çalışırken Rusyada iki büyük Türkçü yetişmiştir: Mirza Fetih Ali Ahundof (Azeri Lehçesi ile orijinal komediler yazmıştır, bunlar Avrupa dillerine çevrilmiştir) ile İsmail Gasprinski (Kırımda; Tercüman gazetesini çıkarmıştır. Türkçülük anlayışı, dilde, düşüncede, işde birliktir) Abdülhamidin son yılların Türkçülük yeniden gelişmeye başlamış, Rusyada gelen Hüseyinzade Ali Bey Tıbbiyede Türkçülük dersleri vermiştir.

Daha sonra Türkçülük akımana Mehmet Emin Yurdakul, Necip Asım Bey, Ahmet Cevdet Bey, Emrullah Efendi, Veled Çelebi, Fuat Rauf Bey gibi kimseler katıldılar. Bu akımın organı İkdam gazetesi olmuştur. Yalnız bu sıralarda genç Türkler Osmanlıcı ve İttihadı İslâmcı olarak ikiye bölünmüşler. Ama 31 Marttan itibaren Türkçülük akımı güçlenmeye başlamıştır. Tam bu sıralarda Ziya Gökalp de, Selânikte Ömer Seyfettin ile Ali Canip Beyin çıkardıkları «Genç Kalemler» de yazmaya başlıyor. Ama Türkçülüğü yalnızca dilde özleşmeye bağlamıyor, Türkçüğü bütün yönleri ile ele almaya girişiyor. Turan manzumesini yayımlıyor bununla geniş etki yapıyor. Bütün gücü ile görüşlerini açıklayıp, yaymaya koyuluyor.

Ondan sonra İstanbul'da, «Türk Yurdu» dergisi ile Türkocağı kuruluyor. Halide Edip, Hamdullah Suphi Bey, Köprülüzade Fuat Bey, Yakup Kadri, Yahya Kemal, Falih Rıfkı, Refik Halit, Reşat Nuri, Orhon Seyfi, Faruk Nafiz, Yusuf Ziya, Hikmet Nazım, Vâlâ Nurettin, Müfide Feria Hanım, Mimar Kemal Bey gibi kimseler alanlarındaki çalışmalarıyla, Türkçülük akımının en güçlü kadrosunu kuruyorlar. Böylece Osmanlı İmparatorluğu içinde en geç Türkler de, ulusçuğu kabul ediyorlar ve yeni bir ulus ve devlet anlaşına kavuşuyorlar.

ANILAR - İZLENİMLER

Baştarafı 1 de

lira yolluyorum. Elli kuruş ta siz ekleyiniz. Çay ve simitle bu büyük başarıyı, büyük milletimize armağan eden bu kıymetli altı sanatçıya birer çay ve simit ziyafeti veriniz. Bunu yaparsanız, şu gecekondu bütçemle bu kıymetli sanatçıların başarılarını kutlama mutluluğunu bana vermiş olacaksınız. Benimkisi, çam sakızı çoban armağanı.. Ama emin olun ki bana, büyük bir huzur verecek.»

Not: İtalya'da altın palmiye armağanı kazanan altı karikatüristimiz şunlardır: Ali Ulvi, Ferruh Doğan, Mim Uykusuz, Nehar Tüblek, Zeki Beyner.

Burhaniye, 3. 1. 1963

ÇALTI: Sahibi ve Sorumlu Yönetmeni Oğuz Koyutürk

Sayı 55 Yönetim yeri : Cumhuriyet Alanı

Fiatı: 25 krş SAMSUN

Abone Koşulları : 6 Aylık 5 Lira
Yıllık 10 Lira